

stemand har været ansat ved sin institution som midlertidigt ansat, blive taget i betragtning, og som ikke respekterer vedtægtens bestemmelser, kan ikke skabe en berettiget forventning hos den person, over for hvem de er afgivet.

3. En tjenestemand kan ikke under henvisning til princippet om ligebehandling påberåbe sig en praksis, som strider mod vedtægtens bestemmelser, idet ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

14. maj 1991 *

I sag T-30/90,

Wolfdietrich Zoder, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Senningerberg (Storhertugdømmet Luxembourg), ved advokat Aloyse May, bistået af advokat Carole Kerschen, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på deres kontor, 31, Grand-rue,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk rådgiver Jorge Campinos, bistået af Manfred Peter og Jannis Pantalis, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

hvor der er nedlagt påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 8. september 1989 om ikke at optage sagsøgeren på listen over forfremmelser af oversættere til lønklasse LA 6 med virkning fra den 1. april 1988,

har

* Processprog: fransk.

RET TEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 27. februar 1991,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Wolfdietrich Zoder, der er tysk statsborger, blev, efter bestået udvælgelsesprøve ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) i oktober og november 1985 med henblik på ansættelse af spansksprogede oversættere, optaget på den reserveliste, som blev udarbejdet på grundlag af udvælgelsesprøven. Uanset at han var optaget på listen, ansatte Parlamentet ham den 6. januar 1986 ikke som tjenestemand, men som midlertidig ansat. Han blev ansat som tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7 fra den 1. april 1986 og fastansat i denne lønklasse med virkning fra 1. januar 1987.
- 2 I februar 1989 blev sagsøgeren optaget på listen over tjenestemænd, der kunne forfremmes fra lønklasse LA 7 til lønklasse LA 6 i regnskabsåret 1988. Han blev imidlertid ikke optaget på listen over forfremmelser af tjenestemænd til lønklasse LA 6 med virkning fra 1. april 1988, som blev opstillet ved Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 8. september 1989.
- 3 Ved skrivelse af 7. december 1989 indbragte sagsøgeren en klage over afgørelsen af 8. september 1989 i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i

De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Han gjorde gældende, at administrationen ikke havde taget hensyn til hele den periode, han havde arbejdet ved Parlamentet. Han henviste til, at han var blevet ansat fra den 6. januar 1986, først midlertidigt på grund af mangel på stillinger i den spanske afdeling, hvorefter han blev udnævnt til tjenestemand på prøve fra den 1. april 1986. Han klagede desuden over, at yngre kollegaer med bedømmelser svarende til hans var blevet forfremmet til LA 6, uanset at de var tiltrådt tjenesten efter ham. Denne forskelsbehandling var i øvrigt i strid med de udtalelser, generaldirektøren for personale, Gerhard Van den Berghe, var fremkommet med under et introduktionsmøde for nye tjenestemænd og ansatte i 1986, hvor han udtalte, at ancienniteten med henblik på en senere forfremmelse for enhver, som var opført på en reserve-liste, beregnedes fra datoen for ansættelsen som tjenestemand eller som midlertidig ansat. Sagsøgeren har endvidere henvist til en afgørelse, som Forfremmelsesudvalget traf på et møde den 19. december 1988, hvori det hed, at der ikke alene skulle tages hensyn til den særlige situation for de nyoprettede afdelinger, men også til generaldirektørens løfte, ligesom man ville respektere garantierne fra Parlamentets administration til personer, som i begyndelsen af 1986 ikke var optaget på en reserverliste. For sagsøgerens vedkommende er denne afgørelse ikke blevet korrekt anvendt, og Personaleudvalgets medlemmer i Forfremmelsesudvalget har gjort udvalgets sekretær, Baldanza, opmærksom på fejlen i en skrivelse fra juli 1989.

- 4 Zoder's klage blev støttet ved en udtalelse af 13. december 1989 fra direktøren for oversættelsestjenesten og ved udtalelse af 14. december 1989 fra generaldirektøren for Parlamentets Oversættelse og Almindelige Anliggender.

- 5 Ansættelsesmyndigheden besvarede først klagen ved skrivelse af 3. juli 1990 efter en række forsinkelser, som sagsøgte selv har betegnet som exceptionelle. Med hensyn til den påståede forskelsbehandling, som Zoder havde gjort gældende — under henvisning til, at den anciennitet, som kræves for forfremmelse, for visse kollegaers vedkommende, der også havde været opført på en reserverliste, var beregnet på grundlag af den dato, hvor de blev ansat som tjenestemænd eller som midlertidigt ansatte — anførte Parlamentets generalsekretær, Enrico Vinci, følgende:

»Jeg skal meddele Dem, at den i Deres klage nævnte foranstaltning blev truffet efter særlig tilladelse fra Parlamentets formand i forhold til dem blandt Deres kollegaer, som er spanske og portugisiske ledende oversættere / revisorer, ansat i medfør af interne udvælgelsesprøver LA 101 og LA 102. Deres tilfælde må adskille sig herfra. De er ansat i medfør af en anden udvælgelsesprøve, PE/94/LA, og Deres udnævnelse har haft virkning fra den 1. april 1986.

Foranstaltningen kan ikke forskelsbehandle Dem, da den blev truffet for at rette op på den uheldige situation, som de af Deres kollegaer, der var udvalgt før Dem i juni 1985, befandt sig i, og som først blev udnævnt fra den 1. juni 1986, fordi afholdelsen af de interne udvælgelsesprøver blev forsinket. Følgelig kan Deres tilfælde ikke anses for at være identisk, hvilket er en betingelse for, at denne foranstaltning eventuelt også skulle finde anvendelse i Deres tilfælde.

Med hensyn til dem blandt Deres kollegaer, som er forfremmet til LA 6 ved afgørelse af 8. september 1989, og som har tilsvarende fortjenester, må jeg fastslå, at de har en større anciennitet i lønklasse og i kategori, eftersom de er udnævnt til tjenestemænd før Dem.«

- 6 Zoder blev forfremmet til lønklasse LA 6 med virkning fra 1. januar 1989.

Retsforhandlinger

- 7 Ved stævning indleveret den 4. juli 1990 til Justitskontoret ved Retten i Første Instans har sagsøgeren, uden at have kendskab til den udtrykkelige afvisning af hans klage, anlagt nærværende sag med påstand om annullation af den nævnte afgørelse af 8. september 1989.
- 8 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 9 Den mundtlige forhandling fandt sted den 27. februar 1991. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- 1) Sagen admitteres.
 - 2) Der gives sagsøgeren medhold.
 - 3) Afvisningen af klagen annulleres.
 - 4) Ansættelsesmyndighedens (Europa-Parlamentets) afgørelse af 8. september 1989 om ikke at optage sagsøgeren på listen over forfremmelser af oversættere fra lønklasse LA 7 til lønklasse LA 6 med virkning fra 1. april 1988, annulleres.
 - 5) Om nødvendigt annulleres de stedfundne forfremmelser.
 - 6) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 11 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
- 1) Sagen afvises.
 - 2) Subsidiært: sagsøgte frifindes.
 - 3) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af de herom gældende regler.

Formaliteten

- 12 Ifølge sagsøgte bør sagen afvises, og sagsøgte henviser herved til, at sagsøgeren ikke kunne forfremmes i 1988. Sagsøgte udleder heraf, at sagen ikke er anlagt til prøvelse af en retsakt, som er negativ for sagsøgeren, og at han ikke kan godtgøre at have en bestående og aktuel retlig interesse.
- 13 Til støtte for dette anbringende har sagsøgte gjort gældende, at fristen for optjening af den minimumsanciennitet på to år i lønklassen, der kræves i henhold til vedtægtens artikel 45, for, at en tjenestemand kan forfremmes, efter Domstolens praksis først er begyndt at løbe på tidspunktet for sagsøgerens fastansættelse, det vil sige den 1. januar 1987 (jf. dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149; og kendelse af 7.10.1987, sag 248/86, Brüggemann mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. s. 3963). Zoder's navn var derfor ikke opført på listen over tjenestemænd, der kunne forfremmes i regnskabsåret 1988.
- 14 Under alle omstændigheder har denne liste ifølge sagsøgte ikke haft en virkning for den anfægtede afgørelse, som kunne berøre sagsøgerens vedtægtsmæssige rettigheder direkte og umiddelbart. Blandt de tjenestemænd, der faktisk blev forfremmet, var kun en enkelt udnævnt og fastansat på samme dato som sagsøgeren. Denne tjenestemand havde dog opnået et antal point, som var højere end Zoder's (56,50 imod 55,50). De øvrige forfremmede tjenestemænd var blevet udnævnt og fastansat tidligere end Zoder. Følgelig berøres sagsøgerens situation hverken af afgørelsen af 8. september 1989 eller af en eventuel annullation heraf.
- 15 Sagsøgeren har derimod gjort gældende, at han kunne forfremmes i regnskabsåret 1988. Afgørelsen af 8. september 1989 var behæftet med en fejl til skade for ham med hensyn til beregningen af hans anciennitet, og den udgør således en retsakt, som indebærer et klagepunkt, hvorfor han har retlig interesse. Til støtte for sin argumentation har han fremført, at han blev ansat den 6. januar 1986, og at hans anciennitet burde være beregnet fra denne dato.
- 16 Han har tilføjet, at blandt de 25 personer, der blev forfremmet til lønklasse LA 6 med virkning fra 1988, befandt mindst 21 sig i den samme situation som ham, det vil sige, at i forbindelse med deres optagelse på listen over tjenestemænd,

der kunne forfremmes i regnskabsåret 1988, var udgangspunktet for beregningen af deres anciennitet datoen for deres udnævnelse til tjenestemænd på prøve, ikke datoen for deres fastansættelse. I øvrigt indeholdt listen navnene på flere tjenestemænd, som faktisk blev forfremmet efter udløbet af forfremmelsesproceduren for regnskabsåret 1988 kun to år efter deres udnævnelse til tjenestemænd på prøve og ikke to år efter deres fastansættelse, uanset at deres udnævnelse og fastansættelse havde fundet sted senere end for sagsøgerens vedkommende.

- 17 Sagsøgte har besvaret dette argument med, at de tilfælde, sagsøgeren henviser til, ikke vedrører afgørelsen af 8. september 1989.

- 18 Før der tages stilling til den af sagsøgte fremførte afvisningsgrund, skal det bemærkes, at parterne under retsmødet er enedes om, at det egentlige problem, sagen vedrører, er at få afgjort i forhold til reglerne om forfremmelse, fra hvilken dato Zoder's anciennitet skal beregnes, dog således at sagsøgeren hævder, at perioden for hans ansættelse som midlertidig ansat skal medregnes, hvilket sagsøgte bestrider.

- 19 Desangående henvises til, at vedtægtens artikel 45, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.

Denne minimumsanciennitet udgør for de tjenestemænd, der er placeret i første lønklasse inden for deres tjenestegruppe eller kategori, seks måneder regnet fra tidspunktet for deres fastansættelse; for andre tjenestemænd udgør den to år.«

- 20 Retten finder, at det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at i den foreliggende sag skulle sagsøgeren — som ikke blev udnævnt i første lønklasse inden for sin tjenestegruppe, men i lønklasse LA 7 — for at kunne forfremmes have en minimumsanciennitet på to år regnet fra tidspunktet for sin fastansættelse, det vil sige fra den 1. januar 1987.
- 21 Denne fortolkning er bekræftet i Domstolens praksis, ifølge hvilken en tjenestemand for at kunne forfremmes skal have en minimumsanciennitet alt efter tilfældet på seks måneder eller to år regnet fra tidspunktet for sin fastansættelse (jf. dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos, præmis 18, og kendelse af 7.10.1987, sag 248/86, Brüggemann, præmis 7 og 8).
- 22 Det fremgår i øvrigt af Domstolens praksis vedrørende vedtægtens artikel 44, som omhandler den automatiske løntrinsstigning for tjenestemænd, at der ingen bestemmelse er i vedtægten, hvorefter der kan tages hensyn til en periode, i hvilken en tjenestemand tidligere har været ansat ved sin institution som midlertidigt ansat, og at det særlige forhold, at tjenestemanden ved ansættelse som midlertidigt ansat havde bestået en udvælgelsesprøve og derfor kunne være blevet udnævnt til tjenestemand, intet ændrer herved (jf. dom af 6.6.1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1731; og dom af 19.4.1988, sag 37/87, Sperber mod Domstolen, Sml. s. 1943). Denne argumentation, som Domstolen har anvendt i forbindelse med artikel 44, der ikke udtrykkeligt fastsætter, fra hvilken dato den pågældendes anciennitet skal beregnes, kan i endnu højere grad overføres på artikel 45, som udtrykkeligt fastsætter den omhandlede dato.
- 23 Herefter må det antages, at i den foreliggende sag er den dato, som skal tages i betragtning ved beregningen af Zoder's anciennitet i lønklassen, den 1. januar 1987, hvilket var den dato, han blev fastansat. Han opnåede dermed minimumsancienniteten for at kunne forfremmes den 1. januar 1989, hvor han faktisk blev forfremmet.
- 24 Det følger heraf, at sagsøgeren, da han ikke havde den krævede minimumsanciennitet, ikke kunne forfremmes i regnskabsåret 1988. Afgørelsen af 8. september

1989 om forfremmelse af en række tjenestemænd med virkning fra 1. april 1988 kunne derfor ikke udgøre en for sagsøgeren negativ retsakt, hvorfor sagsøgeren ikke har interesse i at kræve afgørelsen annulleret.

- 25 For fuldstændighedens skyld skal Retten bemærke med hensyn til de løfter, som generaldirektøren for personale i 1986 skal have givet de nye tjenestemænd og ansatte om, at med henblik på en senere forfremmelse ville datoen for deres ansættelse blive taget i betragtning, at sådanne løfter — forudsat at de godtgøres — der ikke respekterer tjenestemandsvedtægtens bestemmelser, ikke kan skabe en berettiget forventning hos den person, over for hvem de er afgivet (jf. Domstolens dom af 6.2.1986, sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, præmis 6; og Rettens dom af 27.3.1990, sag T-123/89, Chomel mod Kommissionen, Sml. II, s. 131, præmis 30).
- 26 Forudsættes det endvidere, at den sagsøgte institution faktisk har forfremmet tjenestemænd, som kun havde en anciennitet på to år regnet fra tidspunktet for deres udnævnelse til tjenestemand på prøve — og ikke regnet fra tidspunktet for deres fastansættelse — kan sagsøgeren ikke påberåbe sig en sådan praksis, som strider mod vedtægtens bestemmelser, idet ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (Domstolens dom af 9.10.1984, sag 188/83, Witte mod Parlamentet, Sml. s. 3465, præmis 15; og dom af 4.7.1985, sag 134/84, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 2225, præmis 14).
- 27 Henset til det anførte i det hele, vil sagen være at afvise.

Sagens omkostninger

- 28 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som finder tilsvarende anvendelse for Retten, pålægges det den tabende part at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme procesreglements ar-

tikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i tvister indbragt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RETTEEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. maj 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. Schintgen
Formand for Fjerde Afdeling